

G. S. 267
 Winterns drifswor hela marken blösa:
 Våcken stannar, isad i sitt lopp,
 Snöbeblandad vältar hastvets bölja
 Under stormens dån sin tunga kropp:
 Völens köld dock ej det hjerta hinner,
 Som sin eld af dina bläckar får,
 Och, likt Solens öga ewigt belinner,
 Fast naturen helt förstelnad står.

Men se, våren uppå Westans wingar
 Sniger rosenkrönt på ångon ner;
 Lärkans hymn i lustens rymder klingar,
 Blomman nyfödd lenot dagen ler.
 Allt som lefwer endast kärlek andas,
 Kärlek qvittar Lundens näktregal;
 Strax min suck uti hans toger blandas,
 Sökande min saknads löpiga qual.

Sommarfölen öfwer sålret lågar,
 Rödka stordarna swettas på sin ryg,
 Dragarn framför tunga laster lågar,
 Våra fölet dansar i hans steg.
 Våtte sommarndjet och förena
 I den äldestegna asrens skugg,
 Hvilken står med våra namn allena,
 Helgad åt ditt hjerta och din dygd!

G. S. 267
 Affsteds-sånger till den älska-
 de wid dess bortresa:

1) Farväl! m. m.
 2) Hen nalkas den sorgliga stunden. m. m.
 3) Föregåt ej mig, när nadjets öppna stöte m. m.
 4) Vsem icke mig, då hand i hand med nē-
 jēt, m. m.
 5) Om jag far bort, så gråter du, m. m.
 6) Dimman tungt utöfwer dällden hvilat, m. m.

G. S. 267
 Affsteds-sånger till den älska-
 de wid dess bortresa:

1) Farväl! m. m.
 2) Hen nalkas den sorgliga stunden. m. m.
 3) Föregåt ej mig, när nadjets öppna stöte m. m.
 4) Vsem icke mig, då hand i hand med nē-
 jēt, m. m.
 5) Om jag far bort, så gråter du, m. m.
 6) Dimman tungt utöfwer dällden hvilat, m. m.

G. S. 267
 Affsteds-sånger till den älska-
 de wid dess bortresa:

G. S. 267
 Affsteds-sånger till den älska-
 de wid dess bortresa:

G. S. 267
 Winterns drifswor hela marken blösa:
 Våcken stannar, isad i sitt lopp,
 Snöbeblandad vältar hastvets bölja
 Under stormens dån sin tunga kropp:
 Völens köld dock ej det hjerta hinner,
 Som sin eld af dina bläckar får,
 Och, likt Solens öga ewigt belinner,
 Fast naturen helt förstelnad står.

Men se, våren uppå Westans wingar
 Sniger rosenkrönt på ångon ner;
 Lärkans hymn i lustens rymder klingar,
 Blomman nyfödd lenot dagen ler.
 Allt som lefwer endast kärlek andas,
 Kärlek qvittar Lundens näktregal;
 Strax min suck uti hans toger blandas,
 Sökande min saknads löpiga qual.

Sommarfölen öfwer sålret lågar,
 Rödka stordarna swettas på sin ryg,
 Dragarn framför tunga laster lågar,
 Våra fölet dansar i hans steg.
 Våtte sommarndjet och förena
 I den äldestegna asrens skugg,
 Hvilken står med våra namn allena,
 Helgad åt ditt hjerta och din dygd!

G. S. 267
 Affsteds-sånger till den älska-
 de wid dess bortresa:

1) Farväl! m. m.
 2) Hen nalkas den sorgliga stunden. m. m.
 3) Föregåt ej mig, när nadjets öppna stöte m. m.
 4) Vsem icke mig, då hand i hand med nē-
 jēt, m. m.
 5) Om jag far bort, så gråter du, m. m.
 6) Dimman tungt utöfwer dällden hvilat, m. m.

G. S. 267
 Affsteds-sånger till den älska-
 de wid dess bortresa:

1) Farväl! m. m.
 2) Hen nalkas den sorgliga stunden. m. m.
 3) Föregåt ej mig, när nadjets öppna stöte m. m.
 4) Vsem icke mig, då hand i hand med nē-
 jēt, m. m.
 5) Om jag far bort, så gråter du, m. m.
 6) Dimman tungt utöfwer dällden hvilat, m. m.

G. S. 267
 Affsteds-sånger till den älska-
 de wid dess bortresa:

G. S. 267
 Affsteds-sånger till den älska-
 de wid dess bortresa:

Du högsomman i minnet på mig;
 Och du! hvem vet, om mer
 Ej någon skall finna mitt stöd.
 Jag går då min plaga till möte;
 Och jag så långt ifrån dig.
 Enn väntar du för mig,
 Gärnast, o min älskade!
 Du villast den förhugna stunden.

II.

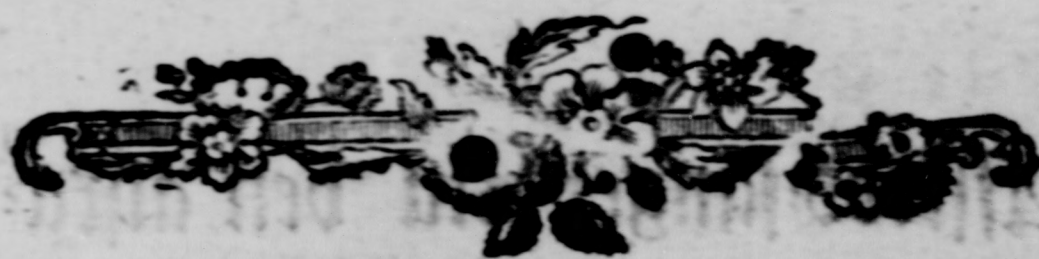
Gärnast!
 Vi rötas äter
 En enda tröst mig för igen:
 Vi minner oss en stund
 Och jag i ensamheten gråter
 Vi rötas äter!
 Gärnast!

3.

Vi vill!
 Vi vill!
 Du vill!
 Du vill!
 Du vill!
 Du vill!
 Du vill!
 Du vill!
 Du vill!
 Du vill!

4.

5.

I.

Gärnast!

Hon är då inne
 Den mörka stund, som intet minne
 Skall utan rårar återge;
 En timma full af sorgens vör,
 Ja, den är inne!
 Gärnast!

2.

Gidm ej,
 Nej! dessa rårar!
 Och detta qual, mitt hjerta sårar,
 Och denna trogna vånslapen;
 Du glömmet, älskade, ej den,
 Ej dessa rårar,
 O nej!

3.

Men glöm,
 Glöm hvad jag brutit!
 Du aldrig denna bön förstjuit,
 Så ofta jag den till dig bar:
 Jag ber, då jag ifrån dig far:
 Allt hvad jag brutit,
 O glöm!

Du högsomman i minnet på mig;
 Och du! hvem vet, om mer
 Ej någon skall finna mitt stöd.
 Jag går då min plaga till möte;
 Och jag så långt ifrån dig.
 Enn väntar du för mig,
 Gärnast, o min älskade!
 Du villast den förhugna stunden.

Gidm icke mig, glöm icke mig;
 Nej, att det är min barm, som omärkt säger
 En tröst mot rötas liden, en lugn i lifvets
 Och du, en helig stund, du tänner i ditt hjerta
 Som en engel, till din älskade att sitta
 Och se, att du som jag, som jag, som jag,
 Jag lutar ben i lifvets strömmar;
 Gidm icke mig, om, rof för minna öden,
 3.

Gidm icke mig, glöm icke mig;
 Och idem till blund den i rötas barm;
 Och idem till blund den i rötas barm;
 Och idem till blund den i rötas barm;
 Och idem till blund den i rötas barm;
 Och idem till blund den i rötas barm;
 Och idem till blund den i rötas barm;
 Och idem till blund den i rötas barm;
 Och idem till blund den i rötas barm;
 Och idem till blund den i rötas barm;

Om jag far bort er, så lång, så lång,
 Så lång, att jag ej kommer åter:
 Så vet jag vift, att många gång
 Du sakar mig och mig begråter.
 3.
 Så vet jag, att du väntar mig
 Den ljusva tröst, den himlahugnad
 Att stundom blicka ner på dig,
 Och åter se dig glad och lugnad.
 4.
 Om du far bort, så gråter jag;
 Men många stunder jag ej gråter:
 Jag reser efter, samma dag,
 Och hinner dig, och glädtes åter.

IV.
 Dimman tungt utöfver dalsden hvitar,
 Hvita frösten höjer hvarje städ,
 Dinkring sålten tjuta nordans ilor,
 Skrupna blommor i min trädgård st.
 Nej, Annette! skall hösten så förhåra
 Hvarje blomma på vår lefnads stig;
 Nej, se Amors ega händer berga
 Hoppets eternell för dig och mig.

